

Fredag 24.03.2023

Erna Solbergs tale til Høyres landsmøte 2023

Kjære alle sammen.

Som i fjor samles vi samtidig som situasjonen i vår verdensdel er alvorlig.

Russlands ulovlige krig mot Ukraina har pågått i over ett år.

I løpet av det året, har Russland blitt presset ut av store områder i Ukraina.

Fra Kyiv, fra Kharkiv og fra Kherson.

Det er gledelig.

Det er ukrainsk mot og tapperhet som har gjort det mulig å drive okkupasjons hæren tilbake.

Sammen med våpenstøtte fra Norge og mer enn førti andre land.

Ukraina skal vite at de fortsatt har Norge i ryggen og at de kommer til å ha det så lenge det er nødvendig.

I kjølvannet av den russiske retretten har grusomhetene under okkupasjonen kommet for dagen.

Brutale voldtekter.

Et helt nettverk av torturkamre.

Utstrakt plyndring.

Kidnapping av barn.

Undertrykkelse av ukrainsk språk og kultur.

Vilkårlige henrettelser av sivile.

Det er ikke vanskelig å forstå hvorfor ukrainere kjemper så hardt.

Hvorfor de kjemper sånn bare frie mennesker kan kjempe.

Og hvorfor vi må støtte dem gjennom den vanskelige tiden for landet deres.

Og, kjære venner, det skal vi gjøre.

Fortsatt er det svært harde kamper.

Tapene av liv, på begge sider, er store, fortvilende og meningsløse.

Særlig hardt går det utover russiske menn som sendes i bølge etter bølge mot ukrainske forsvarslinjer.

Den ansvarlige for dette er den etterlyste krigsforbryteren Putin.

Det å gi etter er ikke et alternativ.

Russisk okkupasjon, med torturkamre, undertrykkelse og plyndring, er ikke fred.

Å akseptere imperialisme og simpelt tyveri av andre lands arealer med våpenmakt, fremmer ikke fred.

Diktatorer som higer etter å legge andre land under seg, vet vi av bitter erfaring, er ikke interessert i fred.

Norge må derfor stille opp for Ukraina så lenge som nødvendig, og Høyre skal være en garantist for det.

I Europa så vi langvarig økt russisk aggresjon før det til slutt brøt ut i full krig.

Dessverre ser vi slik opptreden ikke bare i Europa.

Spenningen i Midt-Østen er fortsatt høy.

Iran er tungt involvert i mange av konfliktene.

Deler av Syria er fortsatt lovløst, og krigen i Jemen pågår på det åttende året.

Opprøret mot undertrykkelsen av kvinner i Iran ble slått ned med sjokkerende brutalitet.

Tenk dere, at jenters hår kan være så truende for gamle menn som klamrer seg til makten.

I Asia rustes det opp for fullt.

Kina og Nord-Korea øker sine arsenaler av atomvåpen. Og de opptrer stadig mer truende overfor sine naboland.

Stadig oftere ser vi at udemokratiske land som Russland, Kina og Iran finner sammen.

Vi ser tegn til at det senker seg et nytt jernteppe. Tegn til en ny kald krig.

En kald krig som, akkurat som den forrige, med jevne mellomrom blusser opp i form av blodige krigshandlinger på ulike steder i verden.

La det ikke herske tvil om hvor Norge hører hjemme i denne alvorlige situasjonen: Det er blant verdens demokratiske land som står skulder ved skulder mot ufrihet og diktatur.

De totalitære kreftene er på fremmarsj.

Men det er også noe som samler på andre siden.

Da Kherson ble frigjort, ble det heist et flagg sammen med det ukrainske.

Det samme flagget som jeg så ungdom veive med da jeg besøkte Ukraina i 2014.

Og som vi nylig har sett i gatene i Tbilisi.

Det er EU-flagget.

Symbolet på frihet, demokrati og håp for nye generasjoner.

For ungdommer som ikke vil miste mulighetene Europa har å by på.

Det var sterkt å se ungdommene med EU-flagget i 2014. De som nå løfter EU-flagget på nytt skal vite at de har vår støtte.

Kjære landsmøte,

Det er mørke skyer i verden.

Kanskje brygger det opp til storm.

Vi kan håpe og tro at stormen passerer.

Men når faren er der, må vi ta våre forholdsregler.

Vi må forberede oss.

Den realveksten i forsvarsbevilgningene som fant sted da Høyre satt i regjering, må komme tilbake.

Langtidsplanen vi fikk vedtatt, må følges opp. En ny langtidsplan må ta Putins imperialistiske ambisjoner på alvor.

Det innebærer både en økt satsing og kanskje en annerledes innretning.

For Høyre blir det viktig å lytte til faglige råd om hvordan Forsvaret best kan innrettes for å verne om vårt demokrati.

Men la meg være helt klar på det viktigste: Forsvaret av Norge må styrkes kraftig.

Vi trenger også en større årvåkenhet i hele samfunnet.

Og vi må alle, både bedrifter, offentlig sektor og alle i vår hverdag, tenke over at det kan ligge vanskeligere tider foran oss.

At vi må forberede oss på at det kan brygge opp til storm.

Både Russland, Iran og Nord-Korea er i dag på mange måter avskåret fra vestlige markeder. Bare Kina gjenstår.

Kina spiller til gjengjeld en stor rolle i den internasjonale økonomien.

Friere markeder har så langt ikke ført til friere mennesker i Kina.

Det er skuffende og alvorlig.

Men det betyr ikke at vi bør slutte å handle med Kina.

Det er fortsatt store fordeler knyttet til handel. Og da tenker jeg ikke først og fremst på de økonomiske fordelene.

Et land som handler med resten av verden, må også til en viss grad være åpent mot resten av verden. Det begrenser makthavernes spillerom.

Åpen og gjensidig handel fører også til at land har noe tape, hvis man legger seg ut med resten av verden.

Putins store feilberegning, var at han trodde Europa verken hadde mot eller mulighet til å bryte avhengigheten av russisk gass.

For det hadde Europa, heldigvis.

Vi bør holde handelsveiene åpne. Sørge for at kinesere flest kan se hva et fritt samfunn er for noe.

Men dette er det viktige: Vi skal passe på at vi ikke gjør oss avhengige av Kina når vi ser at det kan brygge opp til storm.

Norges sikkerhet er trygt forankret i NATO.

Sverige og Finland er på vei inn i det demokratiske fellesskapet som NATO er.

Selv deler av den ytre venstresiden, som i alle år har kjempet mot norsk NATO-medlemskap, har kommet på bedre tanker.

Om enn motvillig og med noen akrobatiske begrunnelser.

Mange av dere har jobbet i tiår for å sikre støtten til NATO i Norge.

I dag er det bare å si: Tusen takk for innsatsen og gratulerer med resultatet.

Det er likevel noe som mangler for Norges del.

Stadig flere beslutninger for Europas fremtid fattes i EU.

EU har spilt en viktig rolle for Ukraina det siste året.

Når krigen er over, vil USA igjen se mot Asia.

Da blir EUs rolle enda viktigere.

Og vi har satt oss selv på gangen.

Samtidig blir også vår avhengighet av EU bare større og større.

Enten det gjelder helseberedskap.

Industriutvikling.

Klima og det grønne skiftet.

Forsvarsindustri.

Et ryddig arbeidsliv.

Tilgang til markeder for norske bedrifter.

Grensekontroll.

Handelskonflikter.

Listen er lang, og den blir bare lenger og lenger.

EU har en offensiv klimapolitikk. Det er veldig gledelig og viktig. Både for verden, for Europa og for Norge.

En nær norsk tilknytning til EUs klimapolitikk er viktig for å nå klimamålene og for å sikre like konkurransevilkår.

Akkurat nå står vi midt i en vanskelig situasjon på grunn av amerikanske Inflation Reduction Act.

Mellom EU og USA pågår det en brytekamp om hvordan det grønne skiftet skal gjennomføres, med store konsekvenser for Norge.

Hva gjør Norge i slike situasjoner?

Jo, vi banker på alle EU-dører vi kan og spør om ikke vi kan få være med likevel. Selv om vi har valgt å stå utenfor.

For i sak etter sak viser det seg at det er i vår interesse å være på innsiden.

Hvor er Norge når de viktige beslutningene fattes?

Jo, vi venter spent på en café i Brussel mens andre land fatter viktige beslutninger som angår oss.

Nei, kjære venner, Norges plass i Europa er ved bordet.

Sammen med våre nærmeste venner.

Sammen med de andre demokratiene.

Og med hånden på rattet som bestemmer hvor Europa – og dermed også Norge – er på vei.

En større del av ressursene våre må fremover brukes på forsvar og sikkerhet.

Det må få konsekvenser for andre formål vi gjerne skulle prioritert.

Også i Høyre må vi ta det inn over oss. Rommet for andre satsinger blir mindre, også for oss.

I tillegg møter vi mangelen på arbeidskraft i vårt samfunn.

I helsetjenesten. I skolen. I Forsvaret. I næringslivet.

Det å bevilge mer penger trenger ikke lenger bety at du får jobben gjort.

Det å ha både kunder og produkter, trenger ikke lenger bety at du har en bedrift.

Du må også ha folk.

Noen som kan gjøre jobben.

Arbeid til alle er jobb nummer én.

Det var en gang et velkjent slagord.

Hvis vi fortsatt skal ha gode helsetjenester i fremtiden. God eldreomsorg. Gode skoler. Verdiskaping over hele landet. Ja, da må vi kanskje skrive om dette slagordet litt:

Arbeidskraft til alle er jobb nummer én.

Både i privat, men særlig i offentlig sektor, vil muligheten til å forbedre velferden i større grad handle om å bruke arbeidskraften mer effektivt.

Mange vil nok si at de ikke kan løpe fortere.

Effektivisering i fremtiden betyr heldigvis ikke mer løping.

Det betyr at vi må organisere oss bedre.

Fjerne unødvendig byråkrati.

Se på arbeidsfordeling mellom yrkesgrupper med nye øyne.

Jobbe smartere.

Bedre logistikk og automatisere mer.

Løfte kompetanse.

Digitalisere.

Bruke kunstig intelligens.

I Bergen kan vi dette med regn.

Før hadde vi folk som fartet rundt omkring i byen for å sjekke bekkalokkene, så ikke avløpene skulle gå tett.

Bekkalokk er altså bergensk for kumlokk.

Nå installeres sensorteknologi som gjør dette unødvendig.

Nå kan de rykke ut bare når det trengs.

Dette er ett lite eksempel på at vi kan bruke arbeidskraften bedre i offentlig sektor.

Nye, smarte løsninger blir nødvendige fremover.

I tillegg til å bli mer effektive, må vi fortsette å jobbe for at flere skal komme i arbeid.

Det er fortsatt mange i vårt samfunn som kunne tenke seg å jobbe, eller å jobbe mer.

Det gjelder innvandrere.

Folk med hull i CVen.

Uføre.

Eldre.

Folk med kompetanse som går ut på dato.

Får vi flere av disse i arbeid, er det også viktige bidrag til å redusere forskjeller og bekjempe fattigdom.

Fort kort tid siden møtte jeg Mia Johansen.

Hun jobber på dagsenter for eldre og er medforsker på Universitetet i Stavanger. Der jobber hun med å utvikle læringsmetoder for barn som sliter på skolen.

Hun har ett stort fortrinn i forskerjobben.

Hun har Downs syndrom.

Det gjør at hun tenker annerledes enn de andre forskerne.

Hun sa det ganske godt: Jeg har mye å bidra med selv om jeg har Downs syndrom. Derfor vil jeg ikke være et alibi for inkludering!

Og det er hun ikke. Hennes læremetoder gjør at forskningsresultatene blir bedre!

Vi trenger flere arbeidsgivere som ser mulighetene – og ikke begrensningene – hos folk.

«Menn i helse» er et program som Høyre har satset på.

Her får menn mulighet til å prøve seg som helsefagarbeider, gjennomføre teori og læretid, og ta fagbrev i et samarbeid mellom arbeidsgiver, NAV og den enkelte.

Mange som deltar er godt voksne som mangler kompetanse. Og mange er avhengige av inntekt mens de kvalifiserer seg.

Programmet har vært en stor suksess. Mange har kommet ut i jobb, og helsetjenesten har fått flere dyktige ansatte.

Nå vil jeg foreslå at vi utvider tilbudet til nye yrker hvor det er stor mangel på arbeidskraft.

Et godt sted å starte vil være innen restaurant- og matfag.

Ikke bare menn... Kvinner skal også få være med.

Det er mange som faller ut av arbeidslivet, av ulike årsaker.

Vår jobb som politikere er å skape flere veier inn i arbeidslivet.

Den jobben tar Høyre på alvor med dette konkrete forslaget.

Det viktigste vi kan gjøre for å løfte velferden i Norge de neste tiårene, vil være å bruke arbeidskraften vi har mer effektivt, slippe flere inn i arbeidsmarkedet og slippe alle gode krefter til.

Da kan vi nemlig også fortsette å ha ambisjoner for forbedringer i vårt samfunn.

Forbedringer i skolen. I eldreomsorgen. For verdiskaping. Samferdsel. Forskning og utvikling. For et samfunn med muligheter for alle.

Et bedre Norge.

Og et bedre Norge er ikke bare mulig.

Det er helt nødvendig for å møte fremtidens utfordringer.

Vi skal være glade for at det er mye som går riktig vei i Norge.

Vi kom ut av pandemien med høyere sysselsetting enn før viruset kom.

Rekordmange ungdommer fullfører og består videregående opplæring.

Det er resultater som vi må bygge på. Men vi må også strekke oss lenger.

Det er fortsatt for mange som ikke fullfører videregående opplæring.

For mange elever som ikke lærer å lese, skrive og regne skikkelig.

For mange som står utenfor arbeidslivet.

For mange eldre som ikke får den hjelpen de trenger.

Etter høstens valg håper jeg mange flere kommuner gjør enda mer for å løse disse viktige oppgavene, stødig ledet av en ordfører fra Høyre.

Kjære kandidater i det kommende valget,

Som dere vet: En av kommunenes aller viktigste oppgaver er å gi barn og unge det best mulige utgangspunkt for å mestre livet som står foran dem.

I Norge ønsker vi en skole som gir muligheter for alle.

Enten du bor i by eller bygd.

Enten du kommer fra et hjem med fullt av bokhyller eller uten.

Et hjem hvor det snakkes norsk eller ukrainsk.

Målet må være å gi hver enkelt mulighet til å realisere sine evner og drømmer, uansett bakgrunn.

Det er et stort ansvar.

Og det lykkes for mange.

Men dessverre ikke for alle.

Professor i pedagogikk, Thomas Nordahl, har vist at det kan skille over to års læring for elevene når de går ut av grunnskolen basert på hvilken skole de har gått på. Ikke på grunn av elevtall, finansiering eller lærertetthet, men fordi noen skoleeiere lykkes. Og andre ikke. To år er skremmende mye.

Vi kan rett og slett ikke ha det sånn.

Og skoleeier, det er kommunene.

Kommuner som styres av politikere.

Våre barns fremtid skal ikke avgjøres av tilfeldigheter.

Høyre går derfor til valg på en skolepolitikk hvor læring, trivsel og mestring er det viktigste.

Jeg mener at de store forskjellene også er urettferdige.

Det er vel kjent at det å ha ressurssterke foreldre har stor betydning for barnas læring.

Men når barnet går inn skoleporten, skal foreldrenes bakgrunn ikke lenger ha noe å si.

Jeg er redd for at der hvor skoleeier ikke har nok trykk på det viktigste i skolen, så blir barnas fremtid i større grad opp til foreldrenes innsats.

Da svikter samfunnet de barna som har det vanskeligste utgangspunktet.

Da blir deres fremtid begrenset av foreldrenes ressurser.

Kjære landsmøte,

Høyres skolepolitikk skal være billetten til en klassereise.

En skole som satser på kunnskap og mestring er noe av det viktigste vi kan gjøre for å bekjempe forskjeller og fattigdom i vårt samfunn.

En Høyre-styrt kommune skal satse på lesing, skriving og regning.

Ja, vi hører ofte at vi i Høyre har et snevert kunnskapssyn. At også gym og praktisk-estetiske fag er viktige.

Jeg er enig i at disse fagene er viktige.

Det er bare det at hvis eleven faller fra i lesing, skriving eller regning, så blir hele resten av skoleløpet veldig mye tyngre.

For mange innebærer det en ungdomstid hvor nederlagene står i kø.

Også videre utdanning og muligheten til å lykkes i arbeidslivet blir sterkt begrenset hvis man ikke kan lese, skrive og regne.

Der Høyre styrer skal derfor flere elever få kjenne på gleden av å mestre lesing, skriving og regning!

En Høyre-styrt kommune skal satse på tilpasset undervisning.

Alle elever er forskjellige. De har ulikt utgangspunkt, lærer best på ulike måter og har ulik motivasjon.

Skolens vanskelige, men viktige, jobb er å finne gullet i hver enkelt elev.

Mange steder lykkes man godt med dette. Men vi har fortsatt utfordringer.

Det kan være å oppdage dysleksi eller andre lærevansker som krever spesiell tilrettelegging tidligere.

Det kan være å løse psykiske problemer som skaper lærevansker.

Det kan også være elever med ekstra stort læringspotensial.

Eller de som blir hengende etter, men som aldri rekker opp en hånd og spør læreren om hjelp.

Mye av dette kan en god lærer løse. Men læreren kan ikke gjøre alt.

Noe må løses av et sterkt lag rundt eleven, av helsesykepleiere og andre yrkesgrupper.

Der Høyre styrer skal derfor alle elever bli sett og det skal settes inn tidlig innsats slik at små problemer løses før de blir store.

En Høyre-styrt kommune skal ha minst mulig fravær og frafall.

Vi har de siste årene hatt stor fremgang når det gjelder antallet som fullfører videregående opplæring.

Det arbeidet må fortsette med full styrke.

Fraværsgrensen på videregående skole har bidratt til at flere elever sitter ved skolepulten og får med seg lærerens undervisning. Det er vanskelig å få til læring hvis eleven ikke er til stede.

For mange begynner fraværet å bli høyt allerede i grunnskolen.

9 000 elever i tiende klasse er borte fra skolen i mer enn tre uker.

Mange steder er systemene for fraværsoppfølging mangelfulle.

Der Høyre styrer skal fravær følges opp og tas tak i fra dag én.

Vi har de siste årene lykkes med mange satsinger i skolen.

Videreutdanning av lærere og økte krav til lærernes kompetanse.

Økte krav for å komme inn på lærerutdanning.

Nye læreplaner.

Satsing på tidlig innsats.

Det har gitt resultater.

Over halvparten av elevene velger nå yrkesfag.

Over åtte av ti elever fullfører nå videregående opplæring.

Det viser at et bedre Norge er mulig.

Derfor skal Høyre også i år gå til valg på en skole som skaper muligheter for alle.

Kommunene har også ansvaret for omsorgen for de som ikke lenger klarer alt selv.

Det kan ramme både unge og eldre, men andelen er selvsagt størst blant de eldste.

Og vi lever stadig lengre. Det er et gode og et tegn på at vi har et trygt og godt samfunn.

Men det skaper også noen utfordringer.

I dag er det om lag 240 000 mennesker over 80 år i Norge.

Om litt over 30 år, vil det antallet ha økt til om lag 720 000.

La gjerne det tallet synke inn.

Fra 240 000 til 720 000 nordmenn over 80 år.

Noen kommuner i Norge opplever allerede hva det vil si at en stor andel av befolkningen trenger pleie. Det er ikke enkelt.

Selv vår hovedstad, med sin unge befolkning, har store utfordringer.

Det sier seg selv at flere kommer til å jobbe i helse- og omsorgssektoren fremover.

Og det sier seg selv at vi kommer til å trenge flere, ikke færre, sykehjems plasser.

Det kommer til å bli veldig vanskelig å rekruttere nok ansatte til å holde tritt med økningen i antallet pleietrengende.

Kanskje er det heller ikke mulig.

Bemanningen kan allerede være for lav enkelte steder, sånn at den må økes.

Men det er neppe realistisk i det store bildet at vi skal klare å løfte kvaliteten bare gjennom å øke bemanningen i årene som kommer.

Samtidig er det fortsatt viktig at kvaliteten løftes.

Det har vi sett mange eksempler på i det siste.

En Høyre-styrt kommune skal ha en god og verdig eldreomsorg.

Vår reform, «Leve hele livet», var en god start på dette arbeidet og mange kommuner er godt i gang.

Den tar tak i de områdene hvor det oftest svikter: Måltider, aktivitet og fellesskap, sammenheng i tjenestene og helsehjelp.

Og så hentet vi inspirasjon fra de kommunene som får dette til på en god måte. Med dagens ressurser.

For ja, heldigvis er det også mange suksesshistorier fra norsk eldreomsorg.

Vi satset på å lære av de som får det til.

På å involvere ansatte i arbeidet.

På bedre ledelse, organisering og teamarbeid.

På styrking av kompetanse.

Det gir resultater.

Der Høyre styrer, skal omsorgen styrkes i tråd med «Leve hele livet»-filosofien.

Pårørende gjør en uvurderlig innsats i dag og de blir ikke mindre viktige i fremtiden.

Men det er en innsats vi ikke kan ta for gitt.

Vi må også unngå at det å være pårørende blir så byrdefullt, at den pårørende selv blir syk.

Der Høyre styrer, skal kommunen derfor ha en pårørendestrategi.

Demens er en viktig årsak til at eldre trenger hjelp i dagliglivet, selv om det ikke er noe fysisk galt med dem.

Det blir stadig flere med demenssykdom i eldreomsorgen.

Det er ikke realistisk at personer med alvorlig demens i større grad vil kunne bo hjemme.

Blant annet derfor vil vi trenge flere ulike boalternativer, også sykehjemsplasser.

Høyre vil derfor opprettholde tilskuddet til bygging av flere omsorgsplasser.

Høyre vil også ta initiativ til et pakkeforløp for demens.

Vi er i dag ikke forberedt på økningen som kommer.

I 2050 kan det være 240 000 mennesker med demens i Norge.

Vi må bruke tiden vi enda har godt.

Lage gode systemer for diagnose. For oppfølging. Og for de pårørende. Helhetlig og forutsigbart.

Når Høyre styrer, skal systemet være til for pasienten og ikke motsatt.

Høyre har også foreslått en tilskuddsordning til trygghetsboliger i distriktene.

Flere trygghetsboliger gjør at flere kan bo hjemme lenger, og nærmere biblioteket, cafeen og servicetilbudet i bygden.

Eller min kjøphest; TTP. Tøfler til polet.

Fint for den enkelte som trenger aktivitet rundt seg, og bra for de ansatte i hjemmetjenesten som kan bruke færre timer i bil og flere timer til helsehjelp. Når arbeidskraft blir en knapphet, blir det viktig å bruke de ansatte vi har på en god måte.

Såne smarte løsninger må vi ha mange flere av fremover, og Høyre skal være en kreativ pådriver for dette.

En annen sånn løsning er hjemmebesøk når folk blir eldre.

Målet er å forebygge behovet for offentlige tjenester gjennom de grep vi selv kan ta.

Når det gjelder sikkerhet i hjemmet. Mat. Fysisk aktivitet. Sosialt nettverk. Frivillighet. Brannvern.

Flere kommuner har slike ordninger i dag.

En utfordring, har jeg forstått, er at noen ser på et slikt besøk som en fornærmelse.

Men vi får ta det som et sunnhetstegn.

Jeg deltok nylig på et slikt hjemmebesøk i Asker.

Der traff jeg Gro Budvik Skjelby, opprinnelig fra Ytre Arna i Bergen. Hun tok besøket med godt mot.

Hun fortalte om år som var preget av sorg etter at mannen døde.

Hun orket ikke lage mat og spiste altfor lite.

Slike livssituasjoner kommer vi alle i.

I Asker tilbyr de tre informasjonsmøter til eldre. Om brannvern, om mat og om digitale ferdigheter.

Der Høyre styrer skal vi ta smarte løsninger i bruk for at flere kan mestre livet i egen bolig så lenge som mulig.

Høyre går til valg på et mer aldersvennlig samfunn.

Det handler om mye mer enn omsorg.

Vi må støtte opp om initiativer for å bekjempe ensomhet blant eldre.

Flere som ønsker det må få muligheten til å stå lenger i jobb, enten på heltid eller i mer fleksible ordninger tilpasset den enkelte.

Og jeg understreker; tilpasset den enkelte.

Jeg ønsker lykke til hvis noen skulle forsøke å komme etter meg med en ekstra ferieuke.

Og for å være helt ærlig: Tvangspensjoneringen av skarpe og friske 70-åringer må ta slutt.

Der Høyre styrer skal det rett og slett være godt å bli gammel.

Gode velferdstjenester er bare mulig hvis det også finnes verdiskaping og arbeidsplasser.

For Høyre er det mye å ta fatt på i mange kommuner.

Særlig for de store sysselsetterne, de små- og mellomstore bedriftene, har kommunens næringspolitikk stor betydning.

Og vi i Høyre, vi går til valg på en mer, ikke mindre, næringsvennlig politikk.

Vi skal være de som leter etter grunner til å si ja, ikke nei, til de som ønsker å skape verdier lokalt.

Vi skal arbeide for arealer og tomter som trengs til bedrifter og arbeidsplasser.

Vi skal arbeide for raskere saksbehandling og mindre detaljstyring.

Vi skal arbeide for at fylkene tilbyr utdanning som treffer arbeidslivets behov for kompetanse.

Der Høyre styrer, skal det være enkelt å starte og drive en bedrift.

Samtidig avgjøres mange av rammebetingelsene på nasjonalt nivå.

I Høyre ser vi både de små og mellomstore bedriftene, gründerne og de store industrilokomotivene. For vi trenger alle i den omstillingen vi skal gjennom.

Vi trenger nye arbeidsplasser med høy verdiskaping når oljeaktiviteten ikke lenger vil være den samme motoren i norsk økonomi som tidligere.

Norge har aldri vært, og kommer aldri til å bli, billigst.

Norges konkurransefortrinn har vært forutsigbarhet, kunnskap og kompetanse.

I Høyre vil vi styrke disse viktige fortrinnene, ikke svekke dem.

Derfor vil vi fjerne den ekstra arbeidsgiveravgiften på høykompetent arbeidskraft.

Og derfor vil vi ha tilbake den forutsigbarheten Norge tidligere var kjent for.

Mange investorer sier nå at de ikke lenger har tillit til norske rammebetingelser.

Det gjelder både norske investorer, som sier de heller vil investere i våre naboland.

Og det gjelder utenlandske, som opplever at de ikke lenger er ønsket i Norge.

Dette er kritisk.

Hvis vi skal klare den grønne omstillingen trenger vi store investeringer i landet vårt.

Både av norsk og utenlandsk kapital.

Vi må ta klimapolitikken på alvor.

Det er en rammebetingelse for alt.

Men det er ikke mulig å få til en god klimapolitikk uten en god næringspolitikk.

En finsk investor sa det nylig slik til Dagens Næringsliv: «Når vi går inn i en investering i Serbia eller Montenegro, kobles den lokale finske ambassaden på fra dag én for å håndtere politisk risiko. Men vi hadde aldri forestilt oss at vi hadde trengt å koble på den finske ambassaden i Norge.»

Et viktig mål for Høyre fremover blir å gjenvinne den tilliten til Norge som har gått tapt.

Nylig besøkte jeg en bedrift mange av dere kjenner til, Oleana. De går mot strømmen og lager klær i Norge.

De driver til og med eksportrettet.

Det er mulig på grunn av satsing på innovasjon, design, bærekraft og kvalitet.

De høye strømprisene er en stor byrde for dem.

Så kom økt formuesskatt på toppen, og da ble det enda vanskeligere.

Fordi bedriften fikk støtte til å dekke en liten del av strømregningen, er det ikke mulig å ta ut utbytte til å betale den økte skatten.

Dermed må eierne ta ut høyere lønn i stedet.

Slik tappes bedriften og mulighetene for verdiskaping svekkes.

Kjære landsmøte,

Når det er uro ute, så må politikken bidra til mindre uro her hjemme.

Jeg har besøkt mange bedrifter det siste halvannet året.

Ingen har etterlyst gøyere politikere.

Det de ber om er forutsigbarhet. Mulighet til å planlegge. Tro på fremtiden.

Og det skal de få når Høyre styrer.

Viktige deler av norsk verdiskaping er basert på god tilgang på rimelig kraft.

Og la meg være tydelig på én ting: Høyres mål er at rimelig kraft skal være et konkurransefortrinn for industri og næringsliv, og et gode for norske husholdninger.

Men her finnes det ingen raske og enkle løsninger.

Om få år kan vårt kraftoverskudd være spist opp.

Derfor må vi ha mer av alt, raskere.

Når en krise oppstår, er det viktig at de kortsiktige løsningene også bidrar til å løse de langsiktige utfordringene.

Høyre har derfor foreslått 12 punkter for økt kraftproduksjon i Norge.

Smartere solkraftløsninger.

Raskere konsesjonsbehandling.

Kortere saksbehandlingstider.

Mer energieffektivisering.

Oppgradering av vannkraftverk.

Flere småkraftverk.

Bruke nettet smartere.

Realisere havvindprosjekter.

De langsiktige løsningene finner vi innen fornybar energi.

Vi jobber ufortrødent videre på Stortinget for å få gjennomført disse forslagene.

Hensynet til strømprisen.

Til vår konkurransekraft.

Og til klimaet.

Alt dette sier oss én ting:

Dette haster.

Og Høyre er utålmodige.

Kjære landsmøte.

Vi lever i en mer urolig tid.

Det er igjen krig i vår verdensdel, og situasjonen er spent flere andre steder.

Vi har en stor jobb foran oss for å unngå farlige klimaendringer.

Økte priser har skapt nyfattigdom.

Det er mye å bekymre seg for.

Men det er også mye å være optimistisk for.

Det er mange som brenner for å tilby god eldreomsorg. Gode barnehager. Gode skoler. Skape verdier og arbeidsplasser. Trosser vansker.

Det gir grunn til optimisme og fremtidstro.

Det er her Høyre kan og skal spille en rolle.

Og ja, dere har hørt det før.

Virkelige løsninger på virkelige problemer for virkelige mennesker.

Det er det som er Høyre.

Forutsigbart. Trygt. Og fremtidsrettet.

Fordi vi vet at det er mulig å skape et bedre Norge.

Hvis tar i bruk de gode løsningene for at enda flere skal fullføre videregående opplæring.

Hvis vi gjør det mer lønnsomt å investere i norske arbeidsplasser.

Hvis vi slipper alle gode krefter til for å behandle mennesker som sliter med rus eller psykisk helse.

Hvis vi fjerner hindringer for kraftutbygging og gjenvinner tilliten til norske rammebetingelser.

Hvis vi velger smarte løsninger som gjør at ansatte får gjort litt mer av det de egentlig skal drive med.

Et bedre Norge er et Norge som gir muligheter for alle.

Det er det Høyre skal gå til valg på.